

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Divi Thomae Aqvinatis Doctoris Angelici Opera Omnia

Summa diligentia ad exemplar Romanæ Impreßionis restituta
Complectens Primam Secundæ, & Secundam Secundæ Summæ
Theologiæ

Thomas <von Aquin, Heiliger>

Venetiis, 1593

10 vtru[m] p[er]p[er] magnitudine[m] p[er]sonę pecca[n]tis aggrauet[ur]
peccatu[m].

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72759](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72759)

catur in personam magis Deo coniunctam, uel ratione uirtutis, uel ratione officij. Ex parte etiam sui ipsius manifestum est, quod tanto aliquis grauius peccat, quanto aliquis magis in coniunctam personam seu naturali necessitudine, seu beneficijs, seu quacumque coniunctione peccauerit, quia uidetur in seipsum magis peccare, & pro tanto grauius peccat secundum illud Eccles. 14. Qui sibi nequam est, cui bonus erit? Ex parte uero proximi, tanto grauius peccatur, quanto peccatum plures tangit, & ideo peccatum quod fit in personam publicam, puta regem, uel principem, q gerit personam totius multitudinis, est grauius quam peccatum quod committitur contra unam personam priuatam. vnde specialiter dicitur Exod. 22. Principi populi tui non maledices. Et similiter iniuria quae fit alicui famosa personae, uidetur esse grauior ex hoc, quod in scandalum, & in tribulationem plurimorum redundat.

AD PRIMVM ergo dicendum, quod ille qui infert iniuriam uirtuoso, quantum est in se, turbatur & interius, & exterius: sed quod iste interius non turbetur, contingit ex eius bonitate, quae non dimittit peccatum iniuriantis.

AD SECVNDVM dicendum, quod nocuumentum, quod quis sibi ipsi infert in his, quae subsunt dominio propriae uoluntatis, sicut in rebus possessis, habet minus de peccato quam si alteri inferatur, quia propria uoluntate hoc agit: sed in his quae non subduntur dominio uoluntatis, sicut sunt naturalia, & spiritalia bona, est grauius peccatum nocuumentum sibi ipsi inferre. grauius enim peccat qui occidit seipsum, quam qui occidit alterum. Sed quia res propinquorum nostrorum non subduntur uoluntatis nostrae dominio, non procedit ratio quantum ad nocuumenta rebus illorum illata, quod circa ea minus peccetur, nisi forte uelint, uel rarum habeant.

AD TERTIVM dicendum, quod non est acceptio personarum, si Deus grauius punit peccantem contra excellentiores personas: hoc enim fit propter hoc, quod hoc redundat in plurimum nocuumentum.

ARTICVLVS X.

Vtrum magnitudo personae peccantis aggrauet peccatum.

Intra q. 89. art. 3. & 5. cor. & q. 102 art. 3. ad 11. & 3. 2. q. 6. 100. art. 1. ad 7. & Mal. q. 7. art. 10. ad 5. Et Psa. 24.

AD DECIMVM sic proceditur. Videtur quod magnitudo personae peccantis non aggrauet peccatum. Homo enim maxime redditur magnus ex hoc quod Deo adheret, secundum illud Eccles. 25. Quam magnus est qui inuenit sapientiam & scientiam? sed non est super timentem Deum: sed quanto aliquis magis Deo adheret, tanto minus imputatur ei aliquid ad peccatum. Dicitur enim 2. Paral. 30. Dominus bonus propitiabitur cunctis, qui in toto corde requirunt dominum Deum patrum suorum, & non imputabitur eis, quod minus sanctificati sunt. ergo peccatum non aggrauatur ex magnitudine personae peccantis.

¶ 2 Præ. Non est personarum acceptio apud Deum, ut dicitur Rom. 2. ergo non magis punit pro uno & eodem peccato unum, quam alium. non ergo aggrauatur peccatum ex magnitudine personae peccantis.

¶ 3 Præ. Nullus debet ex bono incommodum reportare: reportaret autem si id quod agit, magis ei

imputaretur ad culpam. ergo propter magnitudinem personae peccantis non aggrauatur peccatum. SED CONTRA est, quod Isid. dicit in 2. de summo bono, * Tanto maius cognoscitur peccatum esse, quanto maior qui peccat, habetur.

RESPON. Dicendum, quod duplex est peccatum, Quoddam enim ex subreptione procedens propter infirmitatem humanae naturae, & tale peccatum minus imputatur ei qui est maior in uirtute, eo quod minus negligit huiusmodi peccata reprimere, quae tamen omnino subterfugere infirmitas humana non sinit: alia uero peccata sunt ex liberatione procedentia, & ista peccata tanto magis alicui imputantur, quanto maior est. & hoc potest esse propter quatuor. Primo quidem, quia licet cilius possunt resistere peccato maiores, puta, qui excedunt in scientia, & uirtute. vnde Dominus dicit Luc. 12. quod seruus sciens uoluntatem domini sui, & non faciens, plagis uapulabit multis. Secundo propter ingratitudinem, quia omne bonum quo aliquis magnificatur, est Dei beneficium, & homo fit ingratus peccando, & quantum ad hoc qualibet maioritas etiam in temporalibus bonis peccatum aggrauat, secundum illud Sap. 6. Potestates potenter tormenta patientur. Tertio propter specialem repugnantiam actus peccati ad magnitudinem personae, sicut si princeps iustitiam uiolent, qui ponitur iustitiae custos, & si sacerdos fornicetur, qui castitatem uouit. Quarto propter exemplum, siue scandalum, quia ut Greg. * dicit in Pastoralis, In exemplum culpa uehementer extenditur, quando pro reuerentia gradus peccator honoratur, ad plurimum etiam notitiam perueniunt peccata magnorum, & magis homines ea indigne ferunt.

AD PRIMVM ergo dicendum, quod authoritative loquitur de his, quae per subreptionem infirmitatis humanae negligenter aguntur.

AD SECVNDVM dicendum, quod Deus non accipit personas, si maiores plus punit, quia ipsorum maioritas facit ad grauitatem peccati, ut dictum est.

AD TERTIVM dicendum, quod homo magis non reportat incommodum ex bono quod habet, sed ex malo usu illius.

QVAESTIO LXXIII.

De subiecto peccatorum, in decem articulos diuisa.

DEINDE considerandum est de subiecto uitiorum, siue peccatorum. ET CIRCA hoc quaeruntur decem.

¶ Primo, Vtrum uoluntas possit esse subiectum peccati.

¶ Secundo, Vtrum uoluntas sola sit peccati subiectum.

¶ Tertio, Vtrum sensualitas possit esse subiectum peccati.

¶ Quarto, Vtrum possit esse subiectum peccati mortalis.

¶ Quinto, Vtrum ratio possit esse subiectum peccati.

¶ Sexto, Vtrum delectatio moralis, uel non moralis sit in ratione inferiori, sicut in subiecto.

¶ Septimo, Vtrum peccatum co-

¶ Super Quodam septuaginta... ¶ Articulus dubium est de illa propositione, Omnes actus morales sunt actus immanentes. Haec propositio dicitur re uideri doctrinae superius datae de bonitate, & malitia morali actuum exteriorum, & interiorum, dum per conclusiones, homicidia, & alia homicidii actus morales, & malos dicimus. ¶ Ad hoc dicitur quod praesens propositio nec ueritas nec doctrinae ambigis contrariatur, sed est uera formaliter intellecta. Ad tunc eundem sententiam est.